

ARGANG 2.

MINNEAPOLIS, MINN., JUNI. 1916

NO. 6.

ORGANISERING-VARFÖR

Av Carl Ahlteen.

Man möter rätt ofta människor som inför organisationsiden stå som levande frågetecken.

Många af dem kalla sig intelligenta människor, ja t. o. m. så intelligenta att de ej finna någon intelligent nog att umgås med.

Hur liten kännedom man har om samhället, om dess sammansättning av olika grupper av människor, med olika yrken och intressen, om dess utveckling från ett primitivt kommunistiskt stadium till det nu existerande högt utvecklade industristadium, om man som jag förut sade har lite kännedom därom och vet, att det nu uppnådda stadiet kommit dit medelst en viss planläggning och organisering så framträder intelligensen i en allt annat än ljusager hos dem, som motsä och motarbeta organiseringen av olika intressen.

De intressen som jag här syftar på är arbetarklassens, enär jag ser att de som således tvingas av trycket att efterfråga många dryfta den klassens intressen.

Men även om jag stode frammande för arbetarklassen och dess intressen, och ändå använde någon tid för iakttagelser av samhället, samt studerade dess historia, så måste jag säga att organisering av intressen, av vad art de än må vara, är det enda rätta, enär hela samhället är organiserat och alla företag som numera gå av stapeln göra det med en organiserad grupp, och kapital bakom detsamma.

Som sagt, det visar sig tydligt, att påstående sådana som att arbetarklassens frigörelse bäst genomföres i oorganiserat tillstånd av några få målmedvetna individer, faller på grund av sin egen orimlighet.

Detta påstående kan likställas med påståendet, att man kan dämna en flods vatten endast genom att gå omkring i vattnet barent.

Man kan, (liksom den personen som lär arbetarna att frigöra sig själva utan organisering av intressen), vada i vattnet för nöjes skull, men i båda fallen bliva resultatet lika; — i 99 fall av 100 flyta de ohjälpligen med strömmen, om den är att räkna med och i ett fall av hundra vandra de som levande frågetecken, okända för sin tid och sin klass.

Man behöver ej mera än att helt hastigt fästa blicken på de dagliga tidningarnas uppgifter från "Marken" så finner man att ett enda nummer av desamma notera ej mindre än 114 organiserade kompanier.

Att detta nyss nämnda antal är endast en försvinnande liten del av dem som finnas, är tydligt, de äro dock de ledande industrigrupperna i samhället och äro därför en faktor att räkna med. Alla dessa olika komp. äro sedan i sin mån, så att säga, moraliskt organiserade för en saks skull, nämligen vinnandet av profit — profit — och åter profit.

Nu stå vi här i samhället, vi slavar och beundra denna väl-

organiserade snillrika maskin, samt känna dess verkan och tydligt nog, noga överväga våra anfall mot densamma på grund av den oändliga makt den är.

Nu och då uppträder en person ur slavgruppen och säger till slaverna: i åsynen av den välorganiserade makt industrisamhället är, och med den verkan det kan göra på oss, vårt sätt att leva och njuta o. s. v., uppmana vi eder som ej ännu lärt er det enkla budet; enade vi stå men söndrade vi falla, och praktiserat detsamma, att så göra.

Samhället är organiserat industriellt enär den tidsålder vi nu leva i är industrialismens tidsålder. Vi äro majoriteten i samhället, vi ha de viktigaste funktionerna att fylla i det nuvarande samhället, vi ha således makten i våra händer, om vi just lär oss att använda densamma. Låt oss för en gångs skull bliva förståndiga och organisera oss på arbetsplatser och i fabriker, giva kapitalet de dolkstyg som skola bliva kapitalets död.

När någon eller några hålla på med detta sitt tal och sin organisering, så dyker en och annan av dessa överintelligenta personer upp och skriker: allt det där är vansinne och mera, rent slaveri.

De vilja, för att till det yttre befästa sin ställning, åberopa sig av att vara lärjungar av Marx, Stiner, Fredric Nietzsche m. fl. De ropa sig ut för att vara individualister, men ha ej ännu lärt sig individualismens första ytterst viktiga bud, det nämligen, att använda sig av det sätt som bäst fyller det individuella intresset.

Att detta sätt är det att organisera i en industriell organisation är tydligt, vi ha sett det av det ovan beskrivna, och vi se det dagligen om vi vilja göra oss lite omak att följa med vår tid.

De kalla sig i ordets egentliga mening ingenjörer, och uppträda som entreprenörer för arbetarklassens befrielse, men deras teori om sättet att utföra vad de ha tagit på entreprenad, skulle vara av samma värde, som det arbete en ingenjör ansåg vora lämpligast att utföra då en å skulle dämjas och vattnet ledas åt ett annat håll, när denne föreslog att taga massiva, hårda, riktiga stenar för fördämningen, och plaserade dem så att den ene stenen under inga villkor berörde den andre.

"En dammbyggnad icke sant". Att leda vattnet en viss åsyftad väg skulle naturligtvis göras lika klokt d. v. s. att endast stå med en skolmästares pekpinne i handen och säga: gå den vägen! Alla i någon mån tänkande arbetare förstå, att dessa män vilja att yxan skall gå men vilja ha någon annan att hålla i skafvet, det är allt.

Vi leva i en tid sådan att det kräver tanke, och handling omedelbart, och ej i en avlägsen framtid?

Våra fiender bygga allt starkare borgar runt sig dagligen i full harmoni, för att skydda egna ge-

EFTER KRIGET.

Herr Highbrow: Detta kriget är avekyvärt — Se här ha de skjutit ett hål i denna fina 2000 år gamla handmålad tvål.
Mrs. Highbrow: O fars! — Hur vackert av befallt, se ej ge order till några soldater att gå fram till det hål som de skjutit i tvålen.

mensamma intressen, därför låt oss gå till verket och organisera, och i samlad grupp riva bort vad våra fiender byggt.

Vi behöva upplysta mål- och klassmedvetna arbetare för denna kamp, och alla dem som i någon mån bidraga till att upplysa proletariatet huru ett medelst ett sinnrikt organisationsätt och solidarisk strid gå efter vad de önska, de äro en av oss, men de däremot, som sätta sig upp, med en pekpinne i sin hand och befalla vilken väg vi skola gå, och i synnerhet om denna deras befallning lyder i stick och stäv mot det naturliga sättet kampen för tillvaron lär oss, så strida vi mot dem, de måste ur vägen, därför att de äro i viss mån ett hinder för arbetarklassens befrielse.

Vi ha tröttnat på de s. k. radikala sympatiska ställningar de intaga, vi fordra gemensam handling mot kapitalet.

Organiserad handling av arbetarklassen, måste i närvarande stund vara det enda sättet att tillintetgöra organiserad kapitalistklass.

Strid och segrar.

Från en teoretisk rörelse endast, har I. W. W. tagit steget fullt ut och visat, att det är strid och det endast, som medför önskat resultat.

Naturligtvis måste en strid föregås av teorin om densamma, samt upparbetning av planer efter vilka striden bör föras, men när idén för en strid är uppgjord, så bör man försöka densamma. Att I. W. W. haft tillfälle att pröva på sin teori om strid och stridsförening veta vi, att strid har förts likaså, och resultaten, om ej så ytterst lysande i så att säga gryningen, så dock resultat, och goda sådana. Vi veta t. ex. hur A. W. O. i vetestaterna i skördetiden i fjor tilltvingade såväl sig som utomstående förbättring i de rutt-

na förhållanden som existerade på skördefälten och samtidigt lärde "John Farmer" att det är en ny tid i antågan, den nämligen, då icke han utan de som utföra hans arbete, vilja och kommo på grund av sin vilja, att ha något ord med i och bestämma något, om åtminstone lönens storlek, arbetstidens längd o. s. v.

De flesta bönderna äro av den gamla skolan och tro på politiken och staten, och det är därför besynnerligt att de göra något motstånd då det gäller ekonomiska förbättringar. I W. W.s medlemmar ha på grund av "Mr. boss" rädsla om bestämmanderätten till detta funnit ut, att det är det enda sättet att vinna något. Alla föregående och ännu existerande organisationer utom den revolutionära industriella ha stannat i just den yttre formen, den teoretiska, av många orsaker. En av dem är så långt jag kan se huvudsaken, nämligen människornas feghet. Det är ej så farligt att vara teoretisk socialist eller dito anarkist, men det kostar på lite att vara revolutionärt industriellt organiserad och stå för detsamma.

Vi veta att på vintern äro de flesta lantarbetarna i skogen. Om man är ute i "ljungeln" en tid får man en föreställning om deras liv, som på hösten upptaga och tröska säden för födan och på vintern hugga ner och forsla fram timmer för bostäder. Gamla män, som levat under dylika förhållanden en tiotal år, ha särskilda distrikt till vilka de hålla sig, såväl vinter som sommar.

De ha blivit vana vid det, vana vid att utan prut gå efter den godtycklige girige bondens vilja på sommaren och hösten, och på vintern efter skogsbaronens.

Det har varit sötebrödsdagar för bönderna och skogskompanierna förut, men I. W. W. har den senaste delen av 1915 och början av 1916 lärt dem förstå, att deras makt nu är bruten.

Men ej nog med detta, de ha hos det kringflackande landsproletariatet födt nytt hopp och nytt mod.

Slaverna ha lyssnat till de förtrycktas evangelium "industriell organisation". Det har på den sista tiden predikats från alla kanter, högt och tydligt så att det levande proletariatet har hört det, ej av snobbar från borgarlägret utan av blusmännen själva. Massor ha fylkat sig under fanörna och med glädje höra vi rapporter från alla håll, strid och segrar.

Så t. ex. rapporterades från Mich., att å en plats "mr. boss" hade att bekväma sig till att gå upp på de sträjkandes möte och göra upp med arbetarna.

Det är andra dagar det än när arbetarna en och en åt gången komma krypande till basens fötter och tigga om några cents högre lön.

Där finnes sorgligt nog ännu en stor del s. k. bättre arbetare som föredraga den gamla metoden att krypa sig till några nådesmulor, men de äro dömda att gå under, enär tidens lösen är organiserad strid. Solidaritetsbudet måste därför i närvarande stund vara arbetarklassens heligaste bud.

Vinterns strider och segrar har dels försatt arbetarmassorna i en stämning sådan, som jag förut ej sett dem i, dels och huvudsakligast, riktat deras gemensamma blick åt det av kapitalismen utmålad farliga odjuret I. W. W. Deras undersökning har visat dem, att vad kapitalismen hatar och fruktar, är det enda för dem.

Från alla delar av Amerika höres telegrafens pickning; råmaterier alsarbetarna vakna upp, strida och vinna lysande segrar!

När skolen i stadsarbetare följa detta goda exempel?

Carl Ahlteen.

Prenumera På Allarm

Hällre dö på gatan.

"Hällre dö på gatan än i kriget för jobbnas jord. Hällre falla för freden än i brottsligt brödras mord!"
Ja, ha så vi förstätt varandra och gjort upp vår räkning envar, då — komme där än vad komma vill —
då, kamrater, är vägen klar!

Hällre dö på gatan — var ditt löfte mera än prat? Här är så fasligt många bundna av "ansvar" och mandat. Här är så många stora i munnen men när timman begär deras hand, då kutar de rygg och sviker sin sak och hittar ett "fosterland".

Hällre dö på gatan — är du beredd på att dö? Du har varit beredd på att dö, men har du varit beredd på att dö, och har blivit ett slag med ena du se dem marchera, de gudar du valt, beskedligt i drottningens led.

Hällre dö på gatan — du vet vad det innebär. Är du redo att möta en mynnig av ett kungligt maskingevär? Är du redo att visa din trohet mot folks fädernesland, kan du svara på fiendens blodssvevel?

med mer än din mun — med din hand?

Hällre dö på gatan — Ja, jag ser att du törs, kamrat! Jag vet, att du hör till de rätta, som vågar att trotsa en stat. Djen kan hindra dig leva och blomma men aldrig att själv ta adjö. Och bliver till sist ej så många vi trott vi blir alltid nog många att dö.

Hällre dö på gatan — håll den fanan högt för din syn! Det finns mer än nog med stakare, som sölat vår duk i dyn. Låt dem svik runt om dej, de fega, en har du dock alltid kvar, och står själv du, fast ensam, manligt rak, kamrat, då är vägen klar! (Ur Stormklockan, av Ture Nerman.)

Meddelande.

I nästa nummer av "Allarm" börjar en ytterst intressant och liforik artikelserie av kamr. Ragnar Johansson över de teoretiska och praktiska lik- och olikheterna mellan syndikalismen och industriell "unionism," samt en serie av kamr. Ed. Mattson. Ämne: Organisering — den ledande tråden i all utveckling.

Sprid dessa nummer i massa enär upplysning i dessa ämnen är av nöden.

Red. Kommissionärer, som önska erhålla äldre "Allarm" för gratisutdelning, kunna få detsamma genom att insända porto, omkring 2 cents i varje 10-tal tidningar. Exp.

ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", 232 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Preumerationspris: Helt år 50 cents. Läsnummer 5 cents. Aterförläggare redovisar med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Tidningen redigeras och utges av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Borgarrädsla

Från äkta borgerligt håll meddelas att ungsocialister i Stockholm uppgjort planer att döda kapitalists betjänt, kung Gustav den V.

Alltid när borgarpacken gjort ett generalbrott, sådant som arresterandet av kamr. I. Oljelund Z. Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Svensk rysk-skräck och SVENSK ATALSSJUKA.

Från min allra tidigaste barndom minnes jag en sak, som mer än något annat den tiden kunde sätta sitt brännmärke i mitt sinne, det var talet om barbarismen i Ryssland. Innan jag lämnade Sverige hade jag ej så stort reda på ryska förhållanden, omtalade av ryssarna själva, men jag hade reda på svenska förhållanden på grund av egen erfarenhet.

Från barndomen ha vi invagats i den tron, att av olidliga förhållanden och orättvisor av alla slag, står Ryssland som nummer ett, ja över hela världen nära nog har det blivit ett slagord, skall t. ex. Sverige förryskas, skall U. S. A. förryskas o. s. v.

Att det i någon mån äger sin befohgenhet, eller åtminstone har ägt, är antagligt, men från den dagen då svenskt rättsväsende (kom ihåg ironin) dömda våra kämpande kamrater, I. Oljelund, redaktör för Brand, Z. Höglund, redaktör för Stormklockan och E. Heden, fil. dr. och medarbetare i den radikala pressen, till 3 års straffarbete för förräderi, därför att de framhållit mänsklighetens vackraste bud, från och med den dagen tog Sveriges "rättsväsende" rekordet ifrån Ryssland.

Från nu och an bliver slagordet då det gäller orättvisa och förtryck, skall t. ex. Ryssland förryskas, skall U. S. A. förryskas o. s. v.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Skammen kommer givetvis ej på det fåtal revolutionärer som nu göra allt för såväl Amalteamännan som för dessa tre, sist dömda, men skammen kommer över den stora, förbannat slöa massa arbetare, vilka tro att de äro bättre än andra dito och samtidigt tro att det finnes ett bättre "rättsväsende" i Sverige än i något annat land.

Höglund och E. Heden, så se de syner sådana som mord av en kung eller dylikt. Varje målmedveten svensk arbetare och speciellt ungsocialist vet, att döda en kung eller en fluga betyder lika mycket då det gäller förändringen av den ekonomiska situationen i ett land. De veta att landet är fullt av personer som både äro villiga och dugliga till att åtaga sig ett sådant uppdrag.

Sysselsättningen ifråga fordrar ej något annat än ett utvecklat krypar- och högfärdsgeni och sorgligt nog besitter en stor procent av landets befolkning det ännu. Om det behöves mera, hur skulle då ett sådant "arbete" kunna ärvas.

Det är en skam för en svensk arbetarklass, att låta våra kamrater Nilson, Rosberg och Stern förmäktas inom världens sämsta fängelser, men skammen bliver ännu större när dessa tre kamrater bliva tagna in.

Vad är meningen?

Från flera håll inkommer kritik därför att i Allarm införts artiklar stridande mot de gudomligt inspirerade och sanna trosartiklarna; dels föres kritiken dämpad i artiklar, dels i brev med en fäns-anda omkring sig, och det är från kamrater som missnöjet uppstått. Att kritiken skulle komma låg ju alldeles givet, men att den kom från det hållet hade man inte kunnat vänta.

Varför får man inte röra vid religionen? Jo, svara beskyddarna, därför att vi förlora de religiösa som eventuellt äro intresserade nog för att kunna bli medlemmar i en industriell organisation. Vad är det för nonsens, äro de så lite intresserade och äro de så ömtåliga, att man inte vågar säga vad en tänker, då ha de inte inom en avancerad rörelse att göra.

Vi, hädare och häcklare, vi bjuda inga fängelser, ropa ej på polis, bjuda icke ens det flammande helvetet, utan söka endast kamratligt dryfta frågorna som konfrontera arbetarna i dag. Kunna ej dessa sakligt utredas, tålmodigt höras och entusiastiskt försvaras utan att fiendskap uppstår från de religiösa läger, så är det väl i alla fall de flyende som fela och inga andra. Man hävdar visserligen att religionen är en privatsak, och den är det i samma mån som en smittosam sjukdom.

Privatsak eller icke, men den sunt tänkande frågar efter sina intressen, och sålunda uppstår frågan om arbetarrörelsen har intresse i religionen eller icke. Arbetarrörelsen har intresse i religionen, men ett fiendskapligt sådant.

Skola vi pruta med vårt tänkande, som bäres upp av alla moderna tänkare inom vetenskap och filosofi, förneka våra varmaste känslor för att gå bort i kyrkorna och fiska upp några troende? Socialdemokratien, som utspjungeklarar vår djärva och revolutionära, nedlåt sig till ett sådant prutande, och vi få dagligen med sorg konstatera följderna. Vi ha för många "halvt om halvt" redan nu, inom vår rörelse och därför äro vi så sömniga.

När en rörelse blir sådan, att den behagar människorna, eller när en kamporganisation slipar av sina karaktärsdrag för att bli "mindre stötsam" och mera behaglig, då skönjas tydliga tecken till dekadans. Och när en rörelse gör ansträngningar för att söka upp massan i s. f. att gå framåt och låta folket komma till sig, då går jag hällre ut i ensamheten med mina tankar.

Vi få inte pruta på på någon ting och vi få inte slå av på våra idéer, vi få inte riva ner vad vi uppbyggt på solid grundmur och vi få inte låta inverka oss av allmänhetens känslor, utan som ett jätteberg stå på stadig, orubblig grund och utvidga oss uppåt, utåt och åt alla håll.

Vi känna folket och vet huru som det är sent att sätta sig in i de nya idéerna, därför är det nästan en skyldighet för dem, vilka genom läsning och tänkande fått ögonen öppnade för det nya, att söka lyfta de efterblivna upp till deras plan. Utan att vi frigöra oss från allt gammalt skrock är det så gott som lönlöst att ingå i en radikal rörelse med pretentioner att upplysa och kämpa för allas rätt och vår egen.

Vi kunna utan tvivel stå ekonomiskt enade och i alla stråkjer och konflikter stå bundna i solidariskt ansvar, men vi kunna dessutom fritt och öppet på våra möten, under mindre oroliga tider, betarklassen väkna upp och då tyranner bäven.

Utsagnarna ha nog makten nu på grund av att slaven sover själsligt, men han vaknar nog och då är den stund kommen när våra kamrater än en gång kunna andas fritt.

Carl Ahlteen.

Från flera håll inkommer kritik därför att i Allarm införts artiklar stridande mot de gudomligt inspirerade och sanna trosartiklarna; dels föres kritiken dämpad i artiklar, dels i brev med en fäns-anda omkring sig, och det är från kamrater som missnöjet uppstått. Att kritiken skulle komma låg ju alldeles givet, men att den kom från det hållet hade man inte kunnat vänta.

Varför får man inte röra vid religionen? Jo, svara beskyddarna, därför att vi förlora de religiösa som eventuellt äro intresserade nog för att kunna bli medlemmar i en industriell organisation. Vad är det för nonsens, äro de så lite intresserade och äro de så ömtåliga, att man inte vågar säga vad en tänker, då ha de inte inom en avancerad rörelse att göra.

Vi, hädare och häcklare, vi bjuda inga fängelser, ropa ej på polis, bjuda icke ens det flammande helvetet, utan söka endast kamratligt dryfta frågorna som konfrontera arbetarna i dag. Kunna ej dessa sakligt utredas, tålmodigt höras och entusiastiskt försvaras utan att fiendskap uppstår från de religiösa läger, så är det väl i alla fall de flyende som fela och inga andra. Man hävdar visserligen att religionen är en privatsak, och den är det i samma mån som en smittosam sjukdom.

Privatsak eller icke, men den sunt tänkande frågar efter sina intressen, och sålunda uppstår frågan om arbetarrörelsen har intresse i religionen eller icke. Arbetarrörelsen har intresse i religionen, men ett fiendskapligt sådant.

Skola vi pruta med vårt tänkande, som bäres upp av alla moderna tänkare inom vetenskap och filosofi, förneka våra varmaste känslor för att gå bort i kyrkorna och fiska upp några troende? Socialdemokratien, som utspjungeklarar vår djärva och revolutionära, nedlåt sig till ett sådant prutande, och vi få dagligen med sorg konstatera följderna. Vi ha för många "halvt om halvt" redan nu, inom vår rörelse och därför äro vi så sömniga.

När en rörelse blir sådan, att den behagar människorna, eller när en kamporganisation slipar av sina karaktärsdrag för att bli "mindre stötsam" och mera behaglig, då skönjas tydliga tecken till dekadans. Och när en rörelse gör ansträngningar för att söka upp massan i s. f. att gå framåt och låta folket komma till sig, då går jag hällre ut i ensamheten med mina tankar.

Vi få inte pruta på på någon ting och vi få inte slå av på våra idéer, vi få inte riva ner vad vi uppbyggt på solid grundmur och vi få inte låta inverka oss av allmänhetens känslor, utan som ett jätteberg stå på stadig, orubblig grund och utvidga oss uppåt, utåt och åt alla håll.

Vi känna folket och vet huru som det är sent att sätta sig in i de nya idéerna, därför är det nästan en skyldighet för dem, vilka genom läsning och tänkande fått ögonen öppnade för det nya, att söka lyfta de efterblivna upp till deras plan. Utan att vi frigöra oss från allt gammalt skrock är det så gott som lönlöst att ingå i en radikal rörelse med pretentioner att upplysa och kämpa för allas rätt och vår egen.

Vi kunna utan tvivel stå ekonomiskt enade och i alla stråkjer och konflikter stå bundna i solidariskt ansvar, men vi kunna dessutom fritt och öppet på våra möten, under mindre oroliga tider, betarklassen väkna upp och då tyranner bäven.

der, diskutera alla frågor vi finna för gott att upptaga till diskussion, och när vi en gång för alla frigjort oss från den stupida meningen, att vilja "vara värst" och istället gå tillsammans för att komma frågornas lösning närmare än på livet, då är det icke tal om att fiendskap bland medlemmarna uppstår.

Är religionen en fråga för helig att diskutera? Nej, ty den har vid otaliga tillfällen själv visat sig vara ohelig nog att blanda sig in i arbetarstrider, och då utan undantag tagit överklassens parti. Prästerna ha i regeln städe varit sträjbrytarvärare och i allmänhet uppträtt fiendskapligt mot alla framstegsrörelser i vilken form det vara må. Den har fördom ansetts oklanderlig, men vi ha rivit av dem slöjan och gräver nu i dess hjärta med vår grep.

I den djupare filosofin är kyrkan och vår industriella rörelse varandras motsatser: Den ena vill döden och den andra livet; den ena söker lönen efter döden och den andra före. Paralleler av denna art kunna utdragas i oändlighet, men likväl måste vi binda tungorna när våra känslor och tankar bränna av sanningsstörst. Vi ska hysa medlidande för

Några minuter efter och det kolossala färgspelet mattades, af-tog och försvann efterlämnande nyanser av koppar och grå granit. Allt vart tyst och lugnt endast vagnarnas monotona dunkande i skenskarvarna... det var som återhållen andhämtning, efter en gången dag med praktfull slut-effekt, som i en känsla av ensamhet som smög sig över åskåda-ren, också blandade förhoppnin-gen om en ny dag med ny tro och tillit på att mänskligheten skall oförtryckt och i full frihet få tillfälle att gemensamt begrunda, de tider som onaturligt delat upp dem i kast och klasser, till förtryckta och förtryckare...

"Seventh street Rockfo-o-o-r-d" ljöd en röst som hastigt ryckte mig ur mina tankar. Nu, nog med drömmar till arbete för dess förverkligande.

Ämnet för aftonens föredrag var "sjätte budet!" Om kärleken, dess njutning och ansvar.

Det var ovanligt vackert väder vilket nog var orsaken till att ej hallen fylldes. Mötet får i alla fall antecknas såsom gott.

Sedan efteråt litet småprat med kamraterna där, och särskilt med dem som tillbringat en liten se-mester på fängelset. De äro alla vi gott mod och arbeta oförtrutet för våra idéer. Aftonens inkomst anslogs odelat till tjänsteflickor-na i Denver, Col., som nu som bäst hålla på att organisera sig i I. W. W. Exemplet bör efter-följas.

Söndagens möte var bra besökt trots den ovanligt starka värmen. Ämnet var: "Arbetareklassens kamp för frihet." Därefter dekla-mationer och Joe Hill-sånger i massa.

Håll ögonen på Rockford, kam-rater landet runt, det kommer nog att "hända" åtskilligt där i or-ganisationsväg, ty där planlägges av kamrater som kan och vill göra något.

Jag vill inte inkräkta mera på ert gebit att skildra detta ertas arbete då jag är säker på att de själva genom "Allarm" vill låta höra av sig. Tack emellertid, till härnäst.

Eder för frihet,
Ragnar Johanson.
Chicago, Ill.

Rockford-brev.

Äntligen så ser det ut som om arbetarna, även här i denna kyr-kornas och lönekrogarnas stad, skulle vakna och fordra bättre förhållanden. Denna agitation som har bedrivits de senaste åren börjar att bära frukt, och det sy-nes som om detta myckna arbete gående ut på att göra Rockfords arbetare till klassmedvetna prole-tärer, ej har varit förräppligt möda.

I slutet på april månad bildades en ny "local" här i staden som fick namnet: "Construction Workers' Industrial Union No. 574." Det är nämligen utarbetar-na som sammanslutit sig i denna nya förening. Flera lyckade mö-ten har avhållits, och nya med-lemmar har ingått i föreningen vid varje möte, så det skall ej drö-ja länge förrän denna nya local blir en faktor som herrar arbets-givare torde få äran att göra be-kantskap med i en snar framtid.

Rätt så, kamrater! Nu är det just rätta tiden för att organisera och tilltvinga sig en kortare ar-betsdag, samt högre daglön. Ni har utan tvivel hört talas om att detta landet är välsignat med en oändlig "välmåga", nu för närva-rande. Atminstone så är detta vad de stora dagliga "tidningsdrakar-na" har att berätta oss. Det är nog ett faktum att fabriksägare och andra arbetsgivare, verkligen ha, på senare tiden inhöstat guld som aldrig förr, så de åtnju-ter sannerligen ett rikt mått av "prosperity." Men arbetarna, som vanligt, har inte fått något av detta. De mäktiga i samhäl-let har ej behagat att dela med sig av överflödet; de har behållit allt för egen del, och lämnat åt

Från djupet

av
Walter Engdahl.

Mitt i hopen av smilande lyckare och av ödmjukt krypande fån, ibland lismående slippiga hycklare och bland böner, suckar och skrän hörs ej livslystet klingande sången, märks ej viljan, som önskar och kan, ej den upprätta spänstiga gången av en helgjuten självständig man.

Ty de fege befölka än tiderna och försumpad ungdomen är. De ha kvävts de uppträskande strider-na

i osund och kvav atmosfär. Och det varma och sprudlande blodet, vilket livskraftigt sjöd och som brann, har försvunnit tillsammans med mo-det.

Och det saknas en självständig man. Att få bo bland de pösiga låtsarna med moralen och kyrkotukt, är som gift för de ärliga trotsarna, är förpestad gravkammlukt. Deras däckkraft, i fege, förakten, ty den uppbäres hänsynslöst sann, och i leknen och darren för makten vilken ägs av en självständig man.

Hur de fylka sig snabbt inom basarna med rostiga klavar och band och stå lugna bak tillvridna låsarna med en lam och orkeslös hand.

Se, de prova ej styrkan mot banden för att söka om bräckas de kan. Ej en skräma får synas på handen — ej ett spår av en självständig man.

Gå med plikter mot möglade gudarna och för kungar och fosterland. Och att dyrka de glänsande skrudarna, följa vinken från härskares hand. Att sig själv ge i våldet hos andra, gå på knä tills medaljen man vann; men ej våga förtryckarna klandra som upprorisk och självständig man.

Men en gång skall de komma dock vindarna med sitt domssorl i våldsam fart. Det skall rassla och skaka i lindarna. Det skall rännas och brännas snart. När allt ruttet blev nergrävt i jorden, då vi frihet och målet upphann. Då den härliga stunden är vorden för envar att bli självständig man.

oss arbetare nöjet att i tidningar och tidskrifter läsa och begäpa huru landet ha en övergång av detta "prosperity." Nej, våra motståndare ha ej för sed att godvilligt dela med sig av sitt överflöd, och vi ha ej varit or-ganiserade och således ej starka nog till att tilltvinga oss vår rätt-mätiga andel. Dörför låt oss ej längre stå söndrade, och som in-divider gå till "basen" och tigga om några cents mera om dagen; utan sammansluten eder i vår för-ening och vi kan då "en för alla och alla för en", framlägga våra krav som det anstår män med självrespekt och ej behöva att tigga och krusa varje gång som vi önska en löneförhöjning.

Det är många arbeten som på-går här i staden denna vår, och efterfrågan på arbetskraft är stö-re än tillgången; det är därför ett passande tillfälle att organisera, och, med god utsikt om framgång, slå ett slag för kortare arbetstid och mera av detta livets goda. Ni kamrater som arbetar på utsidan, har ni hört att vi har bildat en union för alla utarbetare?

Ni som ännu står utanför bor-de genast gå in; för kom ihåg att det endast är genom enighet och ett solidariskt utpräddande av arbetarna som vi kan hoppas att vinna något.

Vi ha haft besök av Ragnar Johanson från Chicago. Han var här den 6:e och 7:de maj och höll två intressanta föredrag. I syn-nerhet var hans tal på kvällen den 7:de ett av de bästa som någonsin hållits här i Rockford. Ämnet var: "Arbetareklassens kamp för frihet," och han gick tillbaka i hi-storien och bevisade att det all-tid varit en förtryckande, och en förtrampad klass. Skada blott att ej flera hade infunnit sig. Vi hoppas att snart igen få honom hit för det behöfs minsann att få en svensk talare här i staden, om vi någon gång skall lyckas att väcka denna stora mängd av liknöj-da och slöa svenskar. Vi ämnar att under kommande sommar be-driva en omfattande agitation; genom avhållande av gatumöten på kvällarna; samt anordnande av picknicks. Underrättelser från alla delar av landet äro uppmun-

Olle.

Han, Olle, föddes i kojan den låga, med torvtak och små fön-ster. Väggar och taket tjänade att sila luften och rägnat med. Fönstren med sina grönskiga ru-tor lämnade knappast någon mö-jlighet för sol eller dagsljus att in-komma. Alla fördelar funnos, som en fallfärdig arbetarebostad lämnar de inneboende.

Olles fader arbetade på gården, för att skaffa något åt mor och barnen att leva av. Många av hans hårda dagsvärken gingo att avbetala på den avgift som han måste erlägga för att få bo på det eländiga torpet.

Medan Olle var liten lämnades han ofta ensam hemma tillsam-mans med de ännu mindre sysko-nen, så måste ske, ty mor hade att från skogen hemförsäla ved och uppvärma kojan, så att de ej skul-le frysa allt för mycket hennes enda skatter som hon hade, näm-ligen barnen.

Kläder, jo vackert! — om man hade råd att köpa. Men det var ju mera en lyx för torpareungar-na att bära kläder och i övrigt vuo-ru ju ungarna så små att de kun-de ej ännu göra någon nytta. Far fick en och annan gammal avlagd dräkt på gården, som Olle kunde, då han blev stor nog, betala med någon tjänst.

Om hösten måste mor plocka bär, dels åt sin familj, men först och främst den del som herrskaps-folket skulle ha, ty det ingick i hyreskontraktet, och det måste uppfyllas, annars kanske att man fick flytta från det kära hemmet.

Under ett sådant förhållande växte Olle upp. Han var nu sju år, och måste börja arbeta på går-den. Vakta får åt nädig patron och göra småsysslor som ej an-sågs för något arbete. Han fick som lön hårda ord och slag. Tor-paresonen skulle läras att bli en lydig och arbetsam yngling. Så-dana krävdes det många på det stora godset.

Att gå till skolan, att lära läsa och skriva ansågs ej nödvändigt för en sådan. Han skulle endast läras att vara trogen och överheten lydig samt först av allt att arbeta.

Nu var han äldre och måste del-taga i grövre göromål. Så kom ett hårt slag, Olles fader blev ska-dad och måste intaga sängen. Ti-den gick och någon förbättring syntes ej till. Någon läkare kom ej på frågan, ty mannen var ju gammal och skadan var sådan att han kunde ej bli arbetsförmårig och därför kunde det gå som gud ville.

Nu hade skulden hopat sig över familjen. Det lilla som de ägde då far blev sjuk hade redan gått åt till mat och hyra. Det arbete som Olle gjorde var ej nog att stilla snikenheten hos den gir-iga härskares på gården. Så en kylig höstdag infann sig patron åtföljd av en lagens tjäna-re eller indrivare. Med förbist-rad uppsyn tillsades torparen att flytta från torpet. "Jag behöver denna plats för att bereda tillfälle åt yngre och bättre krafter, att arbeta på min jord, och haver jag denna man med mig som äger la-ga kraft att värkställa min öns-kan."

De drevos ut; till fattighuset förflyttades de, från den plats som av släkten uppbrotits från öde-mark, och som borde tillhört den fattiga arbetarefamiljen.

På fattighuset fingo de ej länge förbli innan befriaren kom och tog dem till kyrkogården. De hade verkställt sitt uppdrag för li-vet.

Olle hade sett allt och erfari-

trande; en allmän framryckning efter hela linjen förspörjes. Så låt oss här i Rockford se till att vi håller jämn takt med de övri-ga; början är gjord, så låt oss fortsätta, och vi skall slutligen nå målet för våra strävanden.

A. A.

Till arbetarna i Everett.

Det torde knappast vara någon annan industriplats varest arbe-tarna äro så slöa och likgiltiga för sin egen klass frigörelsesträ-vanden som just Everett. Knap-past någon organisation av något slag. A. F. of L. sägs det har en gång i tiden varit stark här. Nu-mera är det endast "shingle work-ers" (takspånsägarna och packar-na) som tillhöra A. F. of L.

Sågvärksindustrien är så gott som den enda här på platsen. Ar-betstiden 10 timmar, för en dag-lön av från \$2.00 till \$2.50. Allt arbete vid sågverken är hårt, myc-ket hårt.

Efter den långa dagens hårda slit är det med möda dessa arbe-tets män kunna släpa sig hem om kvällen, äta och sova, för att så nästa morgon åter traska till "Grotte".

Så ha de arbetat och så ha de, många utav dem, i många år gått samma monotona kretsgång.. Brösten insjunkna, skuldrorna fal-lande, armarna synas ovanligt långa där de hänga och dingla ut-med den trötta kroppen, ansikts-uttrycken, de sorgmodigaste och liknödaste man kan få se. In-te det minsta hopp lyser från dessa arbetares ögon.

De yngre, de, från vilka man kunde vänta få se och höra något trots ha blivit smittade av de äldre och förefalla därför lika förslavade. Att se arbetarna och isyn-nerhet de unga i ett sådant för-soffningstillstånd är den sorgli-gaste syn som finns.

Varför så kuvald! Det kläder Er inte alls! Arbetarna ha ej tid för likgil-tighet eller pesemism. De ha an-nat att göra än gå och hänga med huvudet. I dessa tider, då social-demokratien och den gamla fack-föreningsrörelsen spelat bankrutt, borde väl arbetarna lätt kunna inse att det nya — I. W. W. el-ler syndikalismen — som de se-naste åren varit under bildning är deras framtid, deras enda och säkra hopp.

Om ni kunde se omkring er en smula och läsa vad som försigår, så skulle ni finna, att tiden ald-rig varit mera mogen för den in-dustriella "unionismen" än vad den är just nu.

mycket av det hårda öde som samhällsordningen drev på de fat-tiga arbetarna på godset och allra mest syntes det på hans föräld-rar. Han började att hata allt detta, alla dessa människor som voro så grymma mot arbetarna, även hatade han den gud som det sades styrde allt till det bästa. Olle började att tänka. Om jag ej skulle kunna hämnas mitt li-dande och det grymma lidande som far och mor utstått, och vil-ket alla få utstå här. Går ej detta förhållande att ändra, tänkte han. Han började att tala och föra en agitation bland sina jän-nre, hans ville att de gemensamt skulle resa sig mot det svåra för-hållande som de levde under. Han blev förrädd i sitt företag och måste fly.

Han for till sjöss, seglade två års tid. Under denna tid glödde och växte hatet i honom. Begä-ret efter hämnden växte i honom. Han återkom till sin födelseort. Träffade den han sökte, och ut-krävde hämnden. Olle kände sig som om han fullgjort ett uppdrag.

Men vad kom, som Olle ej så noga tänkt på? Lagen och sam-hället skulle utkräva rättvisans hämnd.

Samhällets tjänare, lagens väk-tare, sände Olle till tukthus för tio år.

Olle utstod alla dessa års torty-rer. Kom åter fri fast bruten till hälsan. Han tänkte nu mera än förut, med ett förbannelsens le-ne på läpparna försvann han från orten. Han glömdes ej, ty han hade väckt mängas tankar, och befrienskampen började.

Hjalmar Osberg.

A. F. of L. med sina skrä-or-ganisationsformer är ej längre i stånd att föra arbetarna till se-ger i striden mot det väl organise-rade kapitalet. För närvarande är "shingle workers" på sträjk. Om ni inte äro takspånsägare el-ler takspånspackare få ni ej till-höra den fackföreningen. Vi ar-beta kanske på samma plats men få ej tillhöra organisationen. När då sågare och packare gå på sträjk så, om ni arbeta vid takspåns-värk och ej ha något av nämnda yrken, stanna ni i arbete.

Nu äro ni ju oorganiserade, men även om ni varit organiserade i A. F. of L. så hade ni helt säkert, med den kännedom vi ha om den gamla organisationen, haft ert avtal som bundit er och skulle ej ändå ställt er solidariska med de sträjkande.

Om nu alla arbetare inom trä-varuindustrien tillhörde en och samma organisation så förstår var och en, att striden, ifall nödvän-digt, kommit att omfatta alla spånvärk och sågverk och skogs-avvärkning, icke allenast i Eve-rett och staten Washington, eller hela västkusten, utan hela indus-trien över hela landet, vilken på så sätt blivit helt lamslagen.

Sådant är "industriell unionism" och I. W. W.s princip och sätt att organisera. Kan man förstå hur platt den gamla skåorganisa-tionsformen är i motsatts till den industriella formen.

För någon vecka sedan då 15 stycken oorganiserade arbetare — på kedjan vid Clark-Nichersons sågverk i näder begärde lite högre lön blev detta naturligtvis nekat dem, och de gingo på sträjk(!) Bolaget hade ingen svårighet alls att få de sträjkand-es—avskedades platser fylla.

Ni kamrater, som begärde ök-ning, men ej för ett ögonblick tänkte att ni borde haft alla ar-betarna med för begäran, och som nu springer omkring sökande ef-ter annat arbete, vilket, då ni lyc-kas erhålla något, blir lika hårt och lika dåligt betalt som det ni hade, kan ni inte förstå att ni bor-de haft en organisation på arbets-platsen till Clark-Nichersons, en organisation som inneslutit var-enda man. Det skulle ej varit i 15 arbetares namn ni gjort eder be-gäran, utan i alla sågverkets, 200 arbetares namn. En underhand-lingskommitté känner sig nog li-te säkrare då den stegar in på den "allsmäktiges" kontor med en fordran i 200 organiserade arbe-tares namn än en nädig begäran i 15 oorganiserades, eller hur?

Om nu organisationens fordran blivit besvarad nekande, så skul-le ni meddelat detta till arbetar-na vid de andra sågverken, vilka naturligtvis tillhörde samma or-ganisation och samma timma e-dert meddelande kommit, samma timma hade alla Everetts sågverk stått stilla. — Troligen hade, med sådan taktik eder fordran då vill-farits och ni kunnat gått i arbete nästa morgon. Sådan taktik kal-lar man industriell solidaritet. På så sätt organiserar I. W. W.

Tror ni nu, att ni genom I.W. W. med sin industriella solidarit-et skulle kunna tillkämpa eder bättre levnadsförhållanden? Tror ni nu, att den nya revolutionära organisationsformen är edert framtida hopp? Vill ni fortfarande leva i ert gamla likgiltighets-och slöhetstillstånd och ej hjälpa till det allra minsta medan så många andra arbetare hålla på att kämpa för en bättre värld, där lycka och frihet skall råda?

Då vi tala om industriell uni-onism och industriell solidaritet så påpeka vi samtidigt huru denna form och denna taktik motsvarar samhällets ekonomiska struktur, huru all produktion och distribu-tion är industrialiserad och mö-nopoliserad. Varje arbetare med en smula sunt förnuft bör kunna se och förstå att arbetarna måste rekrytera sina härar (organisa-tioner) i motsvarighet till fien-dens. Arbetsgivarna stå väl or-ganiserade i nationella och inter-nationella organisationer. I. W. W.

Skandinavisk I. W. W. Sångbok. "Allarms" redaktions- och expd. kommitté har länge närt den tanken att utgiva en Skandinavisk I. W. W. sångbok.

För att få sångboken till vad kom-mittén önskat och insett behövt har den ej blivit något hastverk, utan noggrant har kommittén tagit i över-vägande behovet av sånger och sångernas art.

Omkring den 15 Juni utkommer Sångboken 64 sidor stor, innehållande omkring 24 Svenska och 24 Norska och Danska sånger. Utstyrelsen kom-mier att bli den bäst möjliga.

Priset på sångboken till återför-säljare är 6 cents pr exemplar porto-fritt. På grund av höjda papperspriser blir detta pris det lägsta möjliga.

Som nu det är kamraterna landet runt bekant att "Allarm" ej är ett mil-lion-företag, ombedes alla som anse sig i tillfälle att sälja sångböcker, in-sända ordern omedelbart jämte om möjligt full likvid, detta gör det möj-ligt för kommittén att möta de nödiga kostnaderna, ävenså att inom kort fylla en annan nödvändighet, nämligen att utgiva broschyrer på de re-spektive språken.

Alla orders ställas till "Allarms" exp. "Allarms" Redaktions- och Ex. kom-mitté.

Boklista.

Jacobsen, J. P., Nils Lyhne, 222 sid., häft.	\$0.35
Johnson, Gustaf, Abrahams offer 314 sid.	0.70
Ossian Nilson, K. G., Barbarsko-gen, 390 sid., häft.	1.35
Strindberg, August: Det nya riket häft. 0.35, inb. 0.70	
I havsbandet, häft. \$3.50, inb. 0.70	
Hemsöborna häft. 0.35, inb. 0.70	
Utopier i verkligheten, häft. 0.35 inb.	0.70
Röda rummet häft.\$3.50, inb. 0.70	
Mäster Olof häft.0.35, inb. 0.70	
Söderberg, Hjalmar: Valda sidor	0.35
Doktor Glas	1.30
Zola, Emile: Arbete (Fint band)	0.70
I grus och spillror	0.70
Sociala ämnen.	
Kropatkin, P.: Erövringen av brödet	0.35
Inbördes hjälp	1.00
Strindberg, A., Tal till Sv. nationen	0.35
Sombart, V., ... och social rörelse, häft.	1.05

Kamr. John Nyström, författ. mot-tagen. Tack! Kommer i nästa.

Kamr. H. Allard. Manuskrift mot-taget. Tack! Här i detta numret en artikel med forts. måste därför låta din stå över till nästa.

Kamr. E. Engström. Tack för upp-muntrande brev, välkommen med articklar.

Kamr. J. A. Johnson, Loyd Fors-lund och A. Ersson, manuskriften mottagna. Tack! Komma in så fort som möjligt.

Kamr. Axel Anderson, Lohrville, Wis. Ditt brev tillhanda. Tack! Kom försent för detta nummer, kommer in i nästa. Välkommen åter. Resolutio-nen ur "Paving Cutter Journal" skall också komma in.

MEDDELANDE.

Telegram mottaget från Anchor-age, Alaska, att 2,100 man äro ute på sträjk på Government-järnvägen där-städes. Båttarna kunna ej bli avla-stade enär varje man är full av strida-lust och entusiasm för sin sak. Fod-ringar äro 50 cents i timman mini-mum lön, jämte tull organisationsrätt vilket nu sökes förhindras.

Frank Hanson.

RÄTTELSE.

I Ture Nermans Soldatsång, i förra numret av Allarm insmög sig ett fel å andra versen.

Där står:
För räntor och kuponger
man hetsar oss till mord
och rusar oss med sånger
om hem och fosterland.

Skall vara:
Om hem och fosterjord. Red.

är den form som bäst motsvarar arbetsgivarnas, och det är också den enda organisation dessa frukta.

Här i Everett ha vi på senare tiden haft agitationsmöten på svenska och engelska språken. Vi ämnar fortsätta härmed. Vi ämnar också organisera för I. W. W. här. Vi ämnar väcka de so-vande proletärerna.

Arbetare i Everett, kom till mö-ten, gå in i organisationen, köp våra tidningar och vår revolutio-nära litteratur. Bliv en kamrat och en kämpe i ledet!

Edward Mattson.

A. F. L. Amerikas fagforeninger og I. W. W. deres form, kampemethoder og maal.

Vi møder saa mange skandinaviske her i landet, som tilhørte arbeiderorganisationen der hjemme; men som er aldeles ligegyldig her, naar det kommer til et forsøg paa at forbedre arbeidernes stilling. Ja i gamlelandet var det forskjel. Der var det ikke saa meget tureri og mere ærlighed, og saa var der ikke saa mange nationer. Hvis forening af arbeiderfolk i gamle landet var bra. Hvorfor skulde det ikke være bra her? Hvis foreningerne i gamle landet var saa meget bedre der, hvorfor er ikke arbeiderne bedre stillet der end andre steder? Naar en mand siger: "det er umulig at faa dem til at holde sammen," er det fordi han selv staar udenfor, og vil vente til andre gjør noget og alt gaar bra. Han kommer efter som "kurompa." Han vil gjerne have alt, som andre kjemper for, men vil intet gjøre for at faa den. Vi er alle enige om, at dette er organisationens tidsalder. Allene er vi magtesløse, mod de klasse bevidste kapitalisternes organisation. Nu til spørgsmaalet: Fagforbund som A. F. L. eller industriel organisation, som I. W. W. A. F. L. sprang frem i 80-aarene og havde stor fremgang straks efter at "K. of L." (Knights of Labor) gik under. Maskineri var dengang mindre i brug og fagkundskab var mere nødvendig. For at lære et haandverk tog en lang læretid. Kapitalisterne var uorganiseret. De konkurrerte med hverandre. Under disse forhold lykkedes det fagforeningerne at vinde kortere arbejdstid og mere lønstillæg. Metoder som brugtes og bruges var streik af et fag, mens andre fag arbejdede. De havde og har overenskomster med arbejdsherrene som løber ud paa en bestemt tid for et fag, men disse løber op til forskellige tider for forskellige fag. Derved er det umulig at stoppe en industri, som nu er absolut nødvendig for at vinde noget. Skjønt de ikke tilhører noget politisk party, bruger de tusindvis af dollars for at bringe reformer igjennem stat og kommune. Organisationens ledere betaler for at pudse politikkernes støvler med organisationens penge. Alle fagforbund er samlet i en landsorganisation med international sekretariat. Se kun hvor A. F. L. hjælper til at sende kugler og krudt over til Europa og dræbe deres kamrater. A. F. L. var altid og er en god ting for lederne, som faar god betaling. De har større magt end zaren i Rusland. De leder alle medlemmerne ved næsen. De følger lederne, som læserne i Norge følger sin lægprædikant. Deres maal og ideal er godt arbejde for god betaling. Kapitalisternes ide om betalingen og vel udført arbejde er dominerende. De er fornøjet med at gjøre alt arbejde og forblive slaver. De forlanger høje indtrædelsespenger. Man tager ind kun et vist antal medlemmer for hvert fag. En foreningsbog anerkendes kun af et enkelt fag. Men hvis en har til at reise til et andet sted for arbejde, saa hænder det ofte, at du maa betale ekstra, for retten til at arbejde, til stedets fagforbund. I korthed, efter 40 aars udvikling og fremgang i industrien, hvor maskineri bruges mere og mere. Fagkundskab bruges og behøves

mindre og mindre. Fag som tidligere og aldeles er gaaet ud af brug paa grund af maskinproduktion er glasblæsere, kjelsmede, skomagere, snedkere, murere, (concrete) musikanter. Saa snart jernbanerne begynder at slektrise, vil tusindvis af jernbanemænd blive arbejdsløse. Man behøver ingen læretid for at lære kjøre en motor. Maskineri fortrænger den fagkyndige arbejder. Alting har gaaet frem, undtagen A. F. L. Den er som labksausen paa dampkjøkkenet den samme igaar, idag og altid. Den har fuldført sit arbejde. Kapitalisterne er ikke organiseret i en trust, men trust organiserer med trust og er verdens omfattende i omfang. A. F. L. kan ikke holde udviklingen tilbage, saa den eller forholdene kan passe deres organisation. En moderne organisation maa holde skridt med udviklingen, eller gaa under. A. F. L. som den er nu, er den sidste skandse som maa stormes før arbeiderne naar sit maal; arbeidernes frihed fra økonomisk slaveri.

The I. W. W.

anerkjender klassekampen og bygger paa denne grund. Der er bare en arbejderklasse, og der er rum for bare en forening. Alle arbejdere i en forening i en industri og alle industrier i et forbund. Vi vil bruge alle metoder som vil bringe resultat. Det er det sidste vi er efter. Ret eller uret gjør intet for os. Sabotage er af vore vaaben. Læs (sabotage af E. G. Flynn). Vor form af organisation vil holde arbeiderne sammen, de behøver ikke, med eller mod sit ønske, at slaas sig imellem. En uret mod en er en uret mod alle. Vort maal er arbeidernes frihed. Vi vil aldrig blive fri førend, vi er økonomisk fri. Det er vort maal af omdannelse samfundet, ved hjælp af vor organisation. Den er international i omfang og tager ind alle arbejdere af alle land. Arbeidernes interesse er den samme verden over, derfor maa vi staa sammen. Vi holder skridt med udviklingen og er derfor moderne. Vi maa have økonomisk magt og maa organisere for at faa det. Det er vor klasses historiske opgave at overvinde kapitalismen og hvor alle som kan maa gjøre sin part. Ingen herre eller slave men alle er fri. Du er ikke fri idag. Du tror det, fordi du har hørt det. Tænk for dig selv. Kjøb og læs vor litteratur. Gjør op din mening og slut dig til os. Tro ikke hvad du hører om os, men undersøg. Vi behøver dig og du os. Du kan umulig være tilfreds hvis du har dine "FULDE FEM." Brug dem. I. W. W. er nutidens og fremtidens organisation dens vækst og fremgang beror paa dig. Det er din pligt mod dig selv og din klasse, at du begynder at tænke og handle derefter. Hvis ikke organisationen er god nok hjælp os at gjøre den bedre.

Vort maal: ledere forandres til lærere. Medlemmerne befaler og bestemmer hvad som skal gjøres: De som derfor betales af organisationen, handler kun efter medlemmernes ønske, eller udsædtes. Hvis de er uærlige er det fordi vi ikke er interesseret nok til at se efter vore affærer. Kom med os. Find din plads. Vi har samme interesse og samme maal.

John A. Hansen.

FRAN PRIMITIV TILL INDUSTRIELL KOMMUNISM.

Av John Sandgren.

Utgiven på Syndikalistens Forlag i Sverige, kan erhållas från förl. Häftat exemplar 60c, portofritt. Bundet exemplar 90c, portofritt. Återförsäljare 25% rabatt, Express Collect.

Adress: John Sandgren, 213 East 40 St., New York, N. Y.

KAMRATER!

Just som tidningen går i press kommer meddelande att de engelska myndigheterna behagat lämna ut 12 paketer svenska böcker och broschyrer "Allarms" kommitté beställt från Ungsocialistiska förbundet ren den 1 jan.

Ett rikhaltigt lager finnes och expedieras omedelbart som order med likvid anländer. Förteckning över böckerna erhålles från Exp. (Vidare i nästa nummer.)

Til arbeiderne.

Her i landet tales saa meget og saa smukt om at vi alle er lige for loven og at her i dette frie land findes ingen klasseforskjel. —

Ja, smukke ord koster intet, dem kan enhver idiot slaa om sig med! — Men, hvilken frihed eier vi vel? Hverken social-demokraterne eller I. W. W. har saa megen frihed, som Frelsesarmeen en gang! Holder vi gademøder i et befærdet strøg, kommer politiet og opløser det. Husk paa martyren, Joe Hill! Han var for farlig for kapitalisterne, han blev skudt. Tannenbaum, Haywood og utallige andre, der vover at slaa et slag for tænke og talefrihed, blir uden videre kastet i fængsel. Og saalænge som arbeiderne ikke organiserer sig paa det industrielle omraade — saalænge de ikke ogsaa staar solidarisk politisk sammen — saalænge vil de bli hundset af overklassen. Arbejdslønnen vil synke og prisen paa livsfornødenhederne vil stige i det uendelige. Dessuden sker der altid nye opfindelser af maskiner, der overflødiggjør arbeiderne — og vir kapitalisten endnu større magt. —

Hvilken blodig uretfærdighed!

— Lad os et øjeblik tænke os staaende i en stor sal, hvor der var dækket et langt bord fuldt af deilig mad og drikke, deilig vin og champagne og alt det som godt er, men idet vi skulde forsyne os, — en enkelt mand traadte frem og sagde: "Jeg vil ha alt dette! — Enhver som rører noget af dette, slaar jeg ned!" — I vilde alle protestere, ikke sandt? — Fordi hin mand begik en volds handling, en skrigende uretfærdighed! Ligesaa uretfærdig er den bestaaende samfundsordning. Thi, hvem faar udbyttet af vort arbejde?

Jo, det faar kapitalisterne, (O, de fede, gid fanden tog dem!) sagførerne, præsterne og politiet, allesammen "grafter," der intet andet gjør end jage arbeiderne som slaver i dette himmelske frihedsland — og mæske sin egen forvandede gane. —

Jeg nævnte præsterne for de har altid gaaet haand i haand med kapitalisterne, har altid bidraget til at underkue eders fornuft og vilie ved sine formaninger om altid først of fremst at søge guds rige — og saa skal alle andre ting tilfalde eder," som de siger. Arbejdere, se efter om præsterne selv søger guds rige først! — Aa nei! Det er levedrødet først — og lidt kurtise med "the ladies of course." "Twin City Reporter" har havt en del afsløringer i den senere tid, der er slemme for præstefar.

Den præken om at søge først guds rige, kan være bra nok til at forduemme massen med, men er upraktisk for overklassen. Det er denne præken om kjødets forsagelse og korsfæstelse, som afstumper eders selvstændighedsfølelse og som gjør at I taalmodigt ser paa at eders familie lider nød. —

Hvorlænge vil I taale at kapitalisten udsuger eders arbejdskraft for siden at kaste eder paa dungen, som en udsuget citron?

Det er denne slags lighed for loven og det er denne klasseforskjel, som eksisterer i det "frie" Amerika — og som kun er værdt arbeidernes glødende foragt og had.

Det er uretfærdigheden i arbejdsfordelingen og den deraf følgende fattigdom, der gjør hjemmene saa ulykkelige, der ogsaa tvinger saa mange kvinder at søge sit livsophold paa gaden, som prostituerede — og hvad der er endnu værre, berøver eders smaa børn den sorgfrie glæde, de skulde have i et godt hjem, og som skulde ha en forældende indflydelse paa deres fremtidige udvikling, men som istedetfor paa grund af de eksisterende forholde som oftest gjør dem til forbydere. —

Studier i modern industriella tendenser.

Av Justus Ebert.

"The Industrial Directory" publicerad av staten New Yorks "Department of Labor" var från början avsedd att giva blivande fabriksörer sådan upplysning som skulle hjälpa dem att slå sig ned i ett samhälle bäst passande för deras behov, och vilket på samma gång skulle draga största nytan av anläggandet av en ny industri.

Den innehåller beskrivning av städer och samhällen med en befolkning av 1,000 eller mer, tabeller utvisande ställningen med avseende på befolkning, agrikultur, bankaffärer o. s. v. samt ett register över industriella anläggningar, givande namn, gata, adress, produkt och nummer av varje av de större fabriker i de olika samhällena av staten. Detta register är oskattbart för en student av moderna industriella tendenser, och giver "The Industrial Directory" användbarhet som ej var från början avsedd, genom de upplysningar den meddelar.

Fabriksregistret är "The Second Annual Directory, för 1913 den senast utgivna, visar att staten New York hade detta år 51, 118 fabriker. Detta är nästan 5 procent mera än år 1912, då antalet var 48,851. År 1913 var antalet personer anställda i fabriker 1,364,070, eller 10.3 procent mera än i 1912, när 1,236,150 inträdde genom fabriksgrindarna. Enligt uppgifter i "Statistics of Trade Unions," ett annat arbete utgivet av "The Department of Labor," funnos den 30 september 1914 i staten New York 2,617 arbetare-organisationer med 595,824 medlemmar. Detta innefattar alla klasser av arbeten, tillsammans med fabriksarbetare, och representerar en förlust av 208 organisationer med 69,000 medlemmar. Det har sedan dess inträtt en förbättring i föreningsstatistik. Men ovanstående är typiskt för New Yorks moderna industriella tendenser, nämligen ökat antal fabriker med dubbel ökning av antalet anställda och en stillastående arbetareföreningsrörelse, som omfattar en relativt liten proportion av alla arbetarne.

Fabriksregistret av "The Industrial Directory" för 1913, visar också att mindre fabriker existera i myckenhet. Andra uppgifter gör det möjligt för oss att se att dessa mindre fabriker i allmänhet anställer ett större antal arbetare än de små verkstäderna under hantverkets dagar för ett århundrade sedan, när en gesäll och en eller två läringar voro regeln. Ehuru talrika och i allmänhet anställande ett större antal arbetare än deras historiska föregångare, är dock dessa små fabrikers betydelse ställd i skuggan av stora etablisement, anställande hundratals, och i många instanser, tusentals personer, icke endast i en stad, utan två eller flera, såsom, fallet må vara.

Detta förhållande är en helt ny sida av den industriella utvecklingen, ökand under förra århundradet, när industrien var utvecklade och endast lokal. Och vad

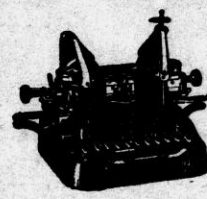
Gav man alle rigeligt at spise og drikke, var der ingen, som stjal. Der kunde saaledes ikke bli tale om lovlovs frihed, men kun om den frihed, der tar hensyn til den andens ret.

Arbejdere, organiser eder! Kræv igjen af eders tyranner eders eiendom, som for tusender af aar, blev eder frarøvet af voldsmand og listige bedragere! —

Enige, viljestærke maa kravet gjøres gjældende, og seiren er om kort eller senere vor! Lad os alle slutte os om socialismens fane! Vort maal er frihed, lighed og broderskab for alle undertrykte brødre og søstre i verden!

Mrs. Helle Mengshoel.

Skrivmaskiner sælges og uthyres.

Tillat oss övertyga eder om, att ni gör en stor inbesparing genom att köpa skrivmaskiner från oss.

Vår hundratals tillfredsställda kunder över hela nordvästra Amerika, vilka köpt våra utmärkta, garanterade nyreparerade, endast lite använda Olivers, Underwoods, Remingtons, L. C. Smiths, Royals, Monarchs, Smiths Premiers m. fl. Pris \$15.00 och upp.

Maskiner uthyres 3 månader för \$4.00.

Inköp av maskin avräknas betald hyra.

THE OLIVER TYPEWRITER AGENCY.

124 So. 4th St.

MINNEAPOLIS,

MINNESOTA

Tel. Main 463 Center 463.

Vad Walfrid Westman gör?

Han tar din bild högst elegant, och det han "chargar" för ett billigt pris, så visst och sant. På fjortontiondrå tjugufem, helt nära "Seven Corners" finns hans atelier, ett konstens hem. Som alltid du med nöje mins. Gå dit, beställ ett kort i dag! Vad WESTMAN gör är äkta slag.

1425 WASHINGTON AVE. S. T. S. Center 4539 Minneapolis, Minn.

TILLIES LUNCH

N. W. Phone Nicollet 3473

ALL HOME COOKING

216 So. 4th St.

For Ladies and Gentlemen

Minneapolis, Minn.

Tri State Center 2857

SEVEN CORNERS HOTEL

227 Cedar Avenue

O. B. NELSON, Prop.

Minneapolis,

Minn.

som är ännu mera betydelsefullt, alla fakta visa att industrien i New York är icke endast utsträckt till att omfatta olika städer, utan är interstatlig och i många fall internationell till sin karaktär. Ett av de mest betydande exemplen av detta förhållande ha vi i "Standard Oil Company," vilket äger stora raffinaderier icke endast i New York utan i nästan varje stat i Unionen, för att icke nämna att det har förbindelse över hela världen både inom denna och många andra branscher av industri.

Detta system av en interstatlig kedja av fabriker är måhända den mest slående sidan av den moderna industriella utvecklingen.

Det är en utveckling vilken, likasom träden hindra oss att se skogen, har kommit många att tänka att fabriksystemet är decentraliserande, därför att antalet fabriker ökas.

Vad det i stället bevisar är tillväxten av concentration, i det att män, maskiner och kapital hopas samman på ett växande antal platser i korporationernas intresse, och dessa kontrolleras av ett jämförelsevis minskande antal av stora kapitalister.

I staten New York äro ett stort antal städer och samhällen beroende för sin industriella existens och ekonomiska utveckling på en eller flera stora korporationer. För dessa betyder den stora korporationen deras vara eller icke vara. Vid sidan av den äro de lokala fabriker, ehuru många, av liten betydelse.

Tag som exempel staden Olean, ett centrum för oljeindustri och vagnstillverkning i västra New York. Enligt "The Industrial Directory" finnas där 90 fabriker, vilka anställa 3,578 personer av båda könen inom sina områden. Femtiosex av dessa fabriker äro så obetydliga att de ej blivit klassificerade. De äro slumpade tillsammans under benämningen "små fabriker." De anställa alla tillsammans endast 212 personer, eller i medeltal 4 i varje. De andra 34 äro specificerade efter den tillverkande produkten. Tre av dem anställa 10 personer vardera; 13 mellan 10 och 15 vardera; 6 mellan 50 och 100 vardera; 4 anställa 100 eller över vardera; medan en, "The Vacuum Oil Company," tillhörande "Standard Oil" gruppen, anställer 408; och "Pennsylvania R. R. Co.'s reparationsverkstäder anställer 1,334. Det vill säga, dessa två sistnämnda kooperationer, med interstatliga och internationella förbindelser, anställa 9 gånger så många personer i Olean, som alla de små fabriker där tillsammans; mer än 4 gånger det antal anställda i Olean fyra näst största fabriker, och nära hälften av

alla Oleans industriella arbetare. Olean 56 små fabriker äro på samma gång de mest talrika och de minst betydande. Olean kunde överleva deras förflyttning till andra platser utan att känna någon större förlust, under det att förflyttningen av "Vacuum" och "Pennsy"-fabriker skulle nästan lamslå samhället.

Större städer, vilka ej hava någon större "utsides" oljeindustri eller vagnverkstäder visa praktiskt taget ungefär samma förhållanden som Olean. Tag som exempel Jamestown. Detta är ett centrum för tillverkning av möbler m. m., även finnas där några stora textilfabriker. Det har 9-104 industriarbetare i 169 fabriker. Sjuettio av de "små fabriker" anställa tillsammans endast 273 arbetare, eller över huvudet taget samma antal vardera som de små fabriker i Olean.

Återstoden arbetare i de andra 96 fabriker. Två av de sistnämnda, i vilka "The Metal Construction Co., kontrollerar driften, anställa 1,130. En annan, ägd av "Wm. Broadhead & Sons," textil fabrik, anställer 809, medan en fjärde fabrik, driven av "Jamestown Worsted Mills Co.," också anställer 809. Således, dessa tre firmor anställa i sina fabriker tio gånger så många personer som de 73 små fabriker, och nästan en tredjedel av alla arbetare i Jamestown fabrikskshelveten. Igen, ser man de små fabriker reducerade till en obetydlighet, i trots av deras överlägsna antal.

I Yonkers är situationen även värre — för decentralisation. Den nära granne till staden New York har 160 fabriker. 117 av dessa äro "små fabriker." De anställa endast 462 personer av ett totalantal av 13,952, eller ungefär samma procent som Olean och Jamestown. Av de återstående 13,500 Otis Elevator Co., anställer 1,550, Varing Hot Co., 2,478 och Smith Carpet Co., 7,032. Det vill säga, dessa tre korporationer anställa 10,064 personer av ett totalantal av 13,952. Alla tre hava dessutom anläggningar i andra städer. Enligt "The Industrial Directory" har Otis Elevator Co. fabriker i Buffalo, Rochester och New York, såväl som i Yonkers. Genom underrättelser från andra håll lära vi, att Varing Co., har en anläggning i Orange N. J., medan Smith Co., tros äga en anläggning i Connecticut.

(Forts. i nästa n:r.)

Minneapolis Skand. Prop.-klubben

ben möter varje lördagskväll kl. 8 å I. W. W. Hall, 232 Cedar Av. Bliv medlem.